

Derneft skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette Lovudkast er i meget bestemt Inconseqvens med den Lov om Demarcationslinien, som sidst er vedtagen af den lovgivende Magt, nemlig Loven af 6te Januar 1852, som uden videre hævede det Naand, der hidtil havde hvilet paa et meget udstrakt Terrain omkring Kjøbenhavn, ikke blot uden at paalægge disse Grundeiere at bygge efter nogen bestemt Plan, men endog uden at kræve den mindste Erstatning af dem. Man kan naturligviis sige, at dette var en Feil; som vi ikke skulle gjentage, men jeg haaber ved de følgende Betragtninger at skulle godtgjøre, at, hvad der skeete i 1852, var med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet — Byggeplanen er en ganske anden Sag — det ene Rigtige, medens det, man her foreslaaer, er uretfærdigt og ubilligt. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at Lovforslaget kommer i Modstrid med sig selv; thi hvis Staten virkelig har en Ret at gjøre gjældende Ligeoverfor de private Grundeiere, kan jeg for mit Vedkommende ikke forstaae, hvorfor den da er saa rundhaandet, at den forærer dem den større Halvdeel af de Værdier, som komme frem. Vi ere virkelig ikke saaledes stillede, at vi have Naad til at være gavmilde med saa store Summer; men besidder Staten virkelig en Ret ligeoverfor de paagjældende Grundeiere, er det fuldkommen i sin Orden, at den tager den hele Ret — den trænger haardt nok dertil — og gjør sig den saa nyttig, som den kan. Der er ikke Spor af Grund til at forære de Private Halvdelen eller Communen det Hele af den Værdiforøgelse, som fremkommer, naar Demarcationsindskrænkningen falder bort. — Spørgsmaalet er nu, paa hvilken Basis man støtter Paastanden om, at man har et Erstatningskrav at gjøre gjældende ligeoverfor Grundeierne, naar Indskrænkningerne hæves. Det hedder derom i Motiverne, at Regjeringen „finder, at der ikke er tilstrækkelig Tvivl til at lade de tilfældige, nuværende Eiere af Grundene alene tilflyde Fordelen ved Aflysningen af Indskrænkninger, ved hvis Paalæg i sin Tid de davæ-

rende Eiere ere holdte stadesløse af Staten.“ Denne Paastand opstiller Lovforslagets Motiver, men de levere ikke nogen nærmere Forklaring. Jeg tager dog neppe feil, naar jeg formoder, at Ministeriet her har støttet sig til den Betænkning, som under 30te October 1858 fremkom fra den Commission, som var nedsat for at undersøge Spørgsmaalet om Fæstningsværkernes Nedlæggelse og Byens Udvidelse, men navnlig til den Betænkning, der som Bilag ledsagede denne Commissions Arbeide, og som var udarbejdet af Ingenieurcapitain Røpke, dateret 21de September 1858. Det er ganske vist, at dette Arbeide — om hvilket jeg i Forbigaaende skal bemærke, at det i sin Tid kom til Rigsdagen som Bilag til et Lovforslag, men desuagtet sporkløst er forsvundet saavel fra Rigsdagens Archiv som fra dens Bibliothek, saaledes at jeg ikke vilde have seet mig istand til at gjøre mig bekendt med denne Betænkning, hvis jeg ikke ved Krigsministeriets Velvillie var kommen i Besiddelse af et Exemplar deraf — er skrevet med stor Dygtighed og Talent, og jeg mener, at Ingen vil læse det uden at glæde sig over den Klarhed og Orden i Fremstillingen, som udmærker det; men paa den anden Side, troer jeg, man vil komme til det Resultat, at det er skrevet i et aldeles bestemt Niemed, og heelt igjennem er baaret af en stærk Tendens, hvorfor det ikke kan siges at indeholde en virkelig Besvarelse af det Spørgsmaal, om der i sin Tid, da Indskrænkningen blev paalagt, virkelig er udredet Erstatning fra Statens Side. Det er let at godtgjøre, at der ingenfinde er udredt nogen virkelig Erstatning til de Eiere, hvis Grund laa indenfor Demarcationslinien. Jeg skal ikke trætte Thinget med at opregne den lange Række af Love, som berøre dette Spørgsmaal, men jeg vil henvise ærede Medlemmer, som ønske at gjøre sig bekendte med denne Sag, til den omhandlede Betænkning af Capitain Røpke, og det uagtet den gaar i en Retning, der er min Opfattelse modsat, thi jeg er overbevist om, at man ved omhyggelig at gennem-